

Puddy

Nu.

Puddy tryckte bort nyheterna på bilstereon. Han behövde tänka. Nu skulle pengar in i systemet. Han kände pengarna strömma genom kroppen. De syresatte blodet, väckte allt till liv. Allt skulle bli bra igen.

Om det bara inte hade varit så varmt. Han bytte ställning på sätet, men där var det ännu varmare. Knappen för sätesvärmten lyste arg och röd. Han tog ett andetag och släppte ut luft i en lång suck. Underbara sköna pengar. Han andades in dem, drack dem, lät dem skölja över honom, genom honom.

Allt blir bra nu.

Mer sås var på väg ut. Han vinklade hamburgaren, nafsade underifrån, men majonnäs rann ohjälpligt längs handen och en fläck på låret blev kall. Någon tutade, han tittade upp och ryckte ratten åt höger. Flera bilar gasade förbi, sist en Mercedes. Han följde den med blicken medan han tryckte ned det sista av hamburgaren. Funkade cola mot fettfläckar? Han letade i olika fack efter något att torka med.

När han tittade upp var Mercedesen fortfarande inom synhåll framför honom på Dag Hammarskjöldsleden in mot Göteborg. Silverblank och bred, fjolårets SL. Åter svor han över att Porschen inte blivit klar, det var den sista bilen av klass han hade. Visserligen gammal, från 1990, men han kom undan med den som en excentrisk nyck.

Om det inte hade varit för att det var den enda bilen han använde.

Nu körde han en av firmans skåpbilar. Det var ohyggligt och han hade inget annat val än att parkera långt från Leifs kontor och gå sista biten. Jack, rättade han sig själv med ett slag över kinden. Jack. Han måste komma ihåg att Leif kallade sig Jack.

Kostymen var i samma skick som Porschen, högsta kvalitet, men pinsamt daterad. Sedan några år satt kostymerna dessutom snävt och han behövde hålla in magen. Han fuktade servetten med saliv i stället för cola och torkade på byxbenet. Första utdelningarna från fonden behövde gå till akuta problem, som kostym och bil, men snart gick det inte att skjuta upp andra betalningar.

Framför honom bromsade Mercedesen för en krypande kö vid Marconimotet. Puddy svor, så här dags borde rusningstrafiken ha lättat. Han tittade på klockan, tjugo i nio, det måste vara de sista eftersläntrarna, vd:ar och ägare som suttit uppe sent med New York. Eller gått upp tidigt för Tokyo och Shanghai. Eller om det var tvärtom.

Kön stod stilla så långt han kunde se. Det skulle ta åtminstone femton minuter till Linnéplatsen.

Femton minuter han inte hade.

Instinkt, lyssna på instinkten, tänkte Puddy och svängde av från leden för att gena bland lagerlokaler, Pripps och storbagerier. Lukten av nybakat bröd slog emot honom och påminde om att hamburgaren från McDonald's drive-in inte räckt som frukost.

Trafiken rullade trögt även här, men rörde sig åtminstone. Han krökte svanken för att få in luft mellan ryggen och sätet. Femton minuter kvar – han skulle bli tvungen att parkera nära Leifs kontor.

Jack, rättade han sig själv. Som engelskans *jackal* eller som ett elegant Jaques. Eller som på svenska, ett telefonjack.

Skit samma, bara han kom ihåg att det var Jack och inte Leif.

Margretebergsvägen genom Slottsskogen var avstängd för något event och mängder med skolbarn sprang hit och dit. Puddy smällde till ratten, hårt, så det sved i handflatan. Han tryckte på gasen ut ur rondellen – han måste köra runt Slottsskogen, genom Majorna, förbi Järntorget. Nu var förseningen oundviklig.

Eller var det kvart över de sagt? Han fick upp telefonen och växlade blicken mellan vägen och att leta efter kalendern. En dam med rullator tvingade honom till tvärstopp och han använde tiden till att hitta rätt app.

När han accelererade igen tappade han telefonen. Den gled ned mellan stolarna, in under passagerarsätet. Halvt liggande famlade han efter telefonen, men gav upp och koncentrerade sig på att köra fortast möjligt.

Och så tänkte han på pengarna. Han kände hur hela han blommade upp. Pengar till ny bil och kostymer. Till avbetalningar. Till underhåll, Amanda, exfru, dejter, släktingar. Pengar för att hålla livet i gång, ge det näring, kraft.

Om han gått med i fonden från början, redan för några år sedan, skulle han varit home free med många miljoner på kontona. Dessutom hade det funnits pengar att sätta in – efter att han sålt av delar av verksamheten – men då hade allt känts tryggt och lugnt, och han hade inte placerat någonting.

I dag var kontona tomma.

Någon miljon skulle han få loss, självklart, och så länge fonden fortsatte uppåt skulle det bli ett bra pengaflöde.

Han tänkte på kontoutdragen, hur de växte varje månad.

Tillfredsställelsen av mer än tillräckligt med pengar.

En miljon var grundbeloppet att investera, först verkade det rimligt att gå in på det, lite defensivt och tryggt. Moget. Samtidigt fanns lån som borde gå att utöka. 1,5 miljoner lät bättre. Då skulle han tjäna femtio procent mer.

1,5 miljoner. En och en halv miljon. Småpotatis.

Inga-Lill

Äntligen.

Nu skulle hon få något som var hennes eget. Hon skulle skapa något, vara någon, en person i sig, vara Inga-Lill, inte bara inredaren av hemmet eller Leifs fru.

Det hände nu, plantskolan hon drömt om så länge skulle bli verklighet. Eller ännu bättre: en handelsträdgård. Det lät på samma gång tjusigt och gammaldags.

Tankarna berusade, hon vågade knappt formulera dem högt, som om de kunde gå sönder. I små portioner släppte hon fram känslorna. Om hon lät dem komma långsamt, prövade en i taget, kunde det gå. Hon vill inte förstöra det, ville inte bli besviken ännu en gång.

Inga-Lill Ström lyckades aldrig vänja sig vid att åka taxi, det var både syndigt och en njutning. En annan person gjorde något bara för henne och hon betalade för det. Säkert låg det i uppväxten, taxi var något som hörde storstaden till och de rika människorna där, en onåbar överklass av kungligheter och adel.

Bilen rullade in mot fontänen och hon skyndade med ballerinskorna för att inte låta chauffören vänta. Leif lät förstås alla rutin-

mässigt vänta – assistenter, fru, barn, taxichaufförer – medan han blev klar med det som var viktigare.

”Hej!” sa Inga-Lill, och chauffören hälsade tillbaka med samma automatik och artighet.

Han hade stigit ur bilen och höll upp dörren åt henne, vilket såg märkligt ut, som om hon skulle kliva in i en limousine. I själva verket var det enda utmärkande med bilen att den var liten och anonym.

”Jag fick ditt nummer av Eric, min son alltså”, sa hon. ”Han åker ju med dig. Till skolan.”

”Det stämmer, det är en trevlig grabb du har.”

Han startade bilen och rundande fontänen framför huset.

”Han, förlåt, men jag vet inte hur jag ska säga det här, men han kallar dig Uber?”

”Precis, alla säger Uber eller Chauffören.”

Han log hela tiden och rösten var ljus i kontrast till den stora kroppen, med en svag klang av norrländska eller kanske norska. Det var en fin röst, även om den inte var mörk som Leifs. Inga-Lill sneglade på honom. Fast han var så stor, som en kroppsbyggare, hade han enkelt vecklat in sig i den lilla bilen. Han måste vara yngre, men inte så mycket? Kunde han vara fyrtiofem? Det var svårt att avgöra när han var så vältränad, han kunde lika gärna vara trettio. Det blonda håret var snaggat och kinderna rakade, med spår av ljusa fräknar. Manlig, men ändå söt som en pojke.

Klänningen hade glidit upp och hon drog i fällen för att skylla benen. I sista stund hade hon bytt till en kortare klänning. Framför spegeln hände det att hon inte kände sig så tjock, kroppen var ju nästan densamma som när hon var arton. När hon nu satt ned såg hon hur mycket av benen hon visade och ångrade sig.

”Det var Handelsbanken vid Läppstiftet?” sa han efter en kort tystnad.

”Ja. Ja precis, den vid Lilla Bommen. Jag ska prata med dem.” Hon tvekade några sekunder och så fortsatte hon. ”Om finansiering. Av en plantskola.”

”Oj, spännande! Ska du starta en plantskola?”

Hon nickade och det pirrade till igen. Att prata om handelsträdgården gjorde den verklig – tänk om den var på väg att bli av.

”Så intressant, jag tänker direkt att det måste vara jättebra. Konkurrenter till de där stora drakarna, vad heter de, blomster-någonting.”

”Blomsterlandet ja. Och Plantagen”, sa Inga-Lill. ”Ja, jag tror det. Något småskaligt, det ligger i tiden.”

”Berätta!” Uber log brett medan han accelererade på 158:an.

”Det ska vara vackert. Vet du hur det ser ut nu? På de stora kedjorna? Det är jätteparkeringar, det första man ser är bara bilar.”

”Det är så fult”, svarade han och nickade. ”Dessa stora köpcentra, det är bara asfaltsökmar.”

”Precis, det är illa nog om du ska handla mat. Men när du ska skapa en trädgård. Jag tänker att det är ännu viktigare då. Du ska komma in i plantskolan och ha vackra tankar. Gröna tankar.” Uber nickade igen. ”Och alla kommer med bil förstås, så är det. Så först tänkte jag om parkeringen kunde vara på baksidan, eller i ett garage, men nu tänker jag att det ska vara utspritt. Många mindre platser att parkera på, med träd och buskar överallt.”

Hon såg det framför sig: redan utifrån blev besökaren glad och inspirerad av allt grönt. Kunder som snabbt ville lasta plastsäckar med jord fick väl åka till Plantagen.

”Det låter så fint!” sa han.

”Och så ska det vara grusväg. Det kanske är opraktiskt, men det blir levande. Tänk en damm mitt i parkeringsplatsen. En liten bäck. Jag förstår inte varför det måste vara dött och sterilt.”

”Var ska plantskolan ligga?”

”Jag vet inte säkert. I morgon ska jag titta på en tomt vid Askims kyrka, men den är inte billig. Och det är inte säkert att jag får den.”

”Varför det?”

”Jo, som bygglov. Men kyrkan måste godkänna köparen, det är de som äger marken.”

Hon sneglade på mannen som satt bredvid henne, ena handen vilande på ratten och den andra på benet. Han var vänd halvt mot henne, så att han både kunde se henne och vägen framför dem. Hans lår var som hennes midja. Överarmarna som hennes lår och med långa ärr, halvt dolda av tjockt ljust hår.

Bilen doftade vagt av honom, av man. Hon kände hur kinderna hettade och var tacksam att det var svalt i bilen. Trots att bilen var liten och billig fungerade luftkonditioneringen.

”De ... de har underkänt tidigare köpare.”

Arkitekten hade skvallrat att en sexaffär hade velat köpa tomten och att kyrkan vägrat.

”Men en plantskola måste vara perfekt?” sa Uber.

”Det är klart det blir trafik, lastbilar som kommer med leveranser, och kunder. Kanske kan det lukta gödsel också.”

”Jag tror att en plantskola är drömköparen för en kyrka.”

”Jag har tänkt det också”, sa Inga-Lill, ”att många som ska till kyrkan vill köpa blommor. Eller hur?”

”Så nu ska du ordna finansiering?” Han vände sig kort mot henne och hon nickade. ”Är det lätt för er att få tag i pengar? Är det lån eller på annat sätt?”

”Lån”, skrattade hon och hörde själv den tillgjorda tonen. Nervositet, men mest genans: medan Uber skjutsade andra för pengar, behövde hon tydligen ta ett lån för att få ännu mer pengar.

Amanda

Den korta pausen – som ett andetag – innan någonting börjar.

Så vred hon om startnyckeln. Kroppen pirrade med mullret när tändningen tog på andra försöket. Under några sekunder njöt hon av ljudet och den kvardröjande bensinlukten från pumphandtaget. Det gick inte att hjälpa. Klimatångest och smältande isar till trots, allt med en förbränningsmotor var roligt.

”... trots de överlag starka resultaten i världsekonomin, varnar bedömare för överhettning. Flera finansiella instrument ...”

Innan hon lade in växeln stängde hon av radion för att inte distraheras. Under premiärturen med Eric hade han klagat över att stereon inte gick att koppla till telefonen, men hon tyckte det var charmigt, som att bilen var äldre och livserfaren. Då var det värre med luftkonditioneringen; fast bilen ståt i garaget över natten var den redan obehagligt varmt. Hon borde inte ha tagit jeans – fukt hade redan bildats i svanken – men hon hade svårt för sommarmodet. Eller sommarmodet i sig var inte problemet, snarare mode som koncept. Om klasskamraterna haft rosa hår och second hand

hade hon haft kort klänning och höga klackar. I bilen fanns ingen Bluetooth eller ac, men klockan fungerade och det var gott om tid till första lektionen, konstaterade hon medan hon svängde upp på leden i den glesa förmiddagstrafiken.

Körkortet var bara en vecka gammalt och hon hade betalat bilen kvällen innan. Som ofta hade pappa trasslat – han ville inte ha betalt alls, eller bara symboliskt – men hon hade insisterat. Medan hon övningskört hade hon frågat om bilen; när pappa sa upp folk behövdes allt färre bilar. De flesta såldes men en gammal V70 hade blivit kvar i företagsgaraget.

Amanda höll händerna stadigt tio i två och kontrollerade backspeglarna. Trafiken var nästintill orörlig på Dag Hammarskjöldsleden när flera medtrafikanter tutade åt en vit skåpbil som gasade ur kön.

Och nu skulle det bli ordning på pappa, tänkte hon. Han skulle bli mindre Puddy och mer Fredric. Samtalen de haft verkade äntligen ha tagit skruv. Han hade lyst upp när hon berättat att hon ville komma in på arkitektprogrammet för att ta över firman på sikt. Senaste dagarna hade han verkat ovanligt lugn och det gladdde henne att han äntligen lade fokus på företaget i stället för att jaga så kallade affärsmöjligheter.

Egentligen visste hon att bilen var en svag symbol för självständighet, lika svag som när hon efter ett gräl med pappa bytt till mammas efternamn. När mamma gett upp Puddy, som alla andra kvinnor både före och efter, hade Amanda följt med mamma till Brasilien, men när hon skulle börja gymnasiet hade hon flyttat tillbaka till Hovås och pappa.

Förresten var det symboliska väl så verkligt och viktigt.

Efter att ha kontrollerat backspeglarna och hastigheten ännu en

gång klappade hon på ratten. Bilen var underbar. Den gjorde henne lycklig, även om hon inte kunde säga det högt. Det var som att äta dansk ost: det smakade gott och luktade illa.

Ytligt var den inte mycket att älska. En medelklassbil, vilken som helst. En kombi användbar för att transportera verktyg och folk. Sliten och vanvårdad – och framför allt var den ostädad. Efter skolan tänkte hon städa den, göra den ännu mer till sin egen.

Värmen i bilen var vid det här laget kväljande, särskilt som något bak i bilen luktade illa. Antagligen en hamburgare eller något godis som legat där i månader, om inte år. Fläkten fungerade, men utan kyla blev det nästan värre, som en ökenvind i ansiktet. Bara en av fönsterhissarna gick att använda, den bak till höger som var omöjlig för henne att nå medan hon körde. Inte för att hon tänkte försöka.

Men det var inte mycket att irritera sig över. Blev det för jobbigt, om värmeböljan fortsatte över hela sommaren, fick hon lägga mer av sparpengarna på reparationer.

Efter att hon växlat ned för att svänga in på skolans parkering, strök hon på nytt över ratten. För pappa var det obegripligt – varför betalade hon när han erbjöd bilen gratis? Och varför nöjde hon sig med en sunkig kombi, när skolkompisarna hade sportbil och SUV? Samtidigt var han Puddy: han konstaterade att hon var annorlunda, förundrades en stund över det, och så tänkte han på något annat. Antagligen pengar eller kvinnor.

När hon för femte gången justerade bilen så den stod rakt hörde hon ett svagt surrande. Hon vände sig snabbt om, orolig att bilen skrapat i något, men insåg att det var väskan med mobilen.